

You can call me Alex

LIBERTY BIESMA

You can call me Alex

“Vluchten is veiliger.”

William Cowper

Salt Lake City- Utah

Trillend kijk ik op mijn telefoon. De overschrijving is gelukt. Cryptomunten, nooit geweten dat die bestaan. Mijn bloed dendert door mijn aderen, mijn huid is bezweet en met een opgezwollen keel van de zenuwen duw ik een Xanax door mijn strot. Ik moet kalm blijven. Alleen dat kan me redden. Dit is leven of sterven. Met een grote teug drink ik mijn glas leeg. De alcohol brandt in mijn keel. Nog eenmaal staar ik naar de hemel. Waar zou die zijn, die liefdevolle God? Mijn ogen blijven hangen bij een cluster sterren en met afkeer steek ik mijn middelvinger op. ‘Fuck You!’ Het laatste beetje vodka klettert in mijn glas en gedreven lik ik de flessenhals af om een achtergebleven eenzame druppel te redden van verkwisting. De schemer is ingevallen, mijn tas is gepakt, het miezert en ik voel me kut, maar ik moet dit doen. Alles achter me laten en opnieuw beginnen. Een andere naam, een stad ver van hier, alles is geregeld, vertelde de boodschap van ‘het netwerk.’

Het begint te stortregenen. Door de bui is het smalle strookje maan nauwelijks te zien. Nog een laatste keer kijk ik rond en blijf hangen bij de foto op de schoorsteen. Jezus Christus, ik was vijftien. Ik schraap mijn keel, lanceer een dikke rochel op mijn trouwfoto en stap de donkere nacht in.

Met mijn wang veeg ik de druppels van mijn horloge, het is kwart voor twee. Ik schuil onder de spoorbrug, rillend, moe, angstig en verlaten. Druppels vallen van mijn jas door het beven van mijn lijf. Met gespannen kaken tegen het klappertanden volg ik de lichten van de auto die zacht op me af komt rijden. Een in het zwart geklede dame stapt uit en laat de motor lopen. Ze is lang, beweegt statig en heeft prachtig lang haar.

‘Ben je er klaar voor?’ Haar rode lippen glanzen van de lipgloss. Ze is prachtig. Ze pakt een polaroidcamera uit haar tas. Ik wrijf het vocht van mijn gezicht en veeg de mascara vlekken nonchalant af aan mijn jas.

‘Smile,’ zegt ze met een zwoele stem. Mijn ogen knijpen dicht bij de onverwachte flits.

‘Zijn we nu klaar? Kunnen we gaan? Ik heb het vreselijk koud.’

‘Nog een ding.’ Ze stapte resoluut op me af. ‘Ik moet je fouilleren.’

‘Je moet wat?’

Nog voor ik kan protesteren pakt ze mijn schouders in een ijzeren greep en duwt me ruw tegen de stenen muur. Haar handen betasten mijn schouders en graaien wild en ruw over mijn borsten. Ze drukt haar heupen tegen me aan. Haar rechterhand wringt zich in mijn broek en glijd langs mijn string tussen mijn benen. Een gevoel van weerzin dringt zich op als ik iets hards tegen mijn billen voel drukken. Ik raak in paniek als ik beseft dat dit een man is. Ik worstel me los uit zijn greep. Helaas, hij is te sterk. Hij drukt mijn schouders naar beneden tot ik op mijn knieën voor hem zit. De bedoeling is duidelijk. Ik weet wat me te doen staat en ben bereid de prijs te betalen. Verslagen kijk ik naar de grond. Daar ligt mijn redding. Een ruwe kiezel van de spoorbaan. Hij duwt zijn broek omlaag en ontbloot zijn walgelijke ding. Met alle kracht die ik heb, ram ik de steen tegen zijn geslacht. Een schreeuw echoot langs de muren. Ik spring op en begin in te hakken op zijn gezicht. Bloed spettert in het rond en raakt ook mijn gezicht. Ik blijf doorslaan tot er geen geluid meer uit zijn mond komt. Jankend val ik op de grond. Mijn ziel is gebroken en mijn tranen zijn op. Het laatste beetje hoop lijkt verloren, tot ik de motor van de auto hoor lopen. Ik kijk nog eenmaal naar de hemel. ‘Dus toch?’

Met de verwarming op 10 en de radio aan nemen de rillingen af als ik de borden naar de snelweg zie. Ik draai de binnenspiegel bij, veeg de gore spetters van mijn voorhoofd en oefen mijn nieuwe naam. ‘You can call me Alex.’